

ключенія. Въ това знаменито описаніе ные между друго четемъ:

„На 24 Августа“ пише Плиній, „около 7 часа, майка ми обади уйчу ми, който ся бѣ записалъ въ книги-ты си, че ся подвига нѣкакъвъ необыкновенъ чернъ облакъ. Уйка ми скочи, та ся обу на отиде на моголкѣ-тѣ, отдѣто можяше подобрь да глѣда чюдно-то явеніе. Видяше ся облакъ, нѣ не можяше право да ся разбере откъдѣ ся подвига; едва отпослѣ ся разбра, че ся двигалъ изъ Везувія. Тоя облакъ не знаѣ какъ да ви го опишѣ подобрь, освѣнъ да го оприличѣ на едно стѣбло, което стрѣчи на горѣ на само отъ връха си распрострѣло клонове. Азъ мыслѣ, че силенъ вѣтрѣ бѣ покаралъ облака на горѣ, а горѣ запрѣлъ, или облакъ-тѣ отъ самѣ-тѣ си тежинѣ натискалъ, та е добылъ такъвъ образъ. Ту бѣше свѣтълъ и бѣлъ, ту пепеливъ и мръкъ, наспротивъ както ся пълняше, ту съ пепель; ту съ прѣстъ. Уйка ми, чловѣкъ любопытенъ, поиска да испита това нѣчто по-добрь, зато заповѣда да ся приготви една малка врѣница, та на неѣ да иде. Менѣ каза, ако щѣ да го придружѣ, нѣ азъ не щѣхъ, като му рекохъ, че щѣ сѣднѣ да учѣ. Кога трѣгнѣ, застигнѣ му писмо отъ еднѣ голѣмкѣ господаркѣ, Ректинѣ, която ся была уплашила отъ прѣдтечѣ-тѣ на погибель-тѣ, та го моляше да ѣ помогне; зачтото нейна-та *вилла* лѣжяла право исподъ Везувія, та само на ладѣмъ могла да ся измѣкне оттамъ. Плиній сега зѣ врѣницѣ съ чѣтыре лопаты, на самъ сѣднѣ у неѣ и отиде за да избави не само Ректинѣ, нѣ и другы прѣатели, зачтото на това хубаво прибрѣжіе сѣдяхъ много прѣвы хора. Той налѣтъ право въ страхотѣ-тѣ така безъ страхъ,